

Nr 255

Av herr **Mattsson, Torsten, m. fl.**, om vissa ändringar i energiskatteförordningen.

(Lika lydande med motion nr 213 i Andra kammaren)

Enligt gällande energiskatteförordning utgår energiskatt för elektrisk kraft med 7 procent av beskattningsvärdet i fråga om s. k. borgerlig förbrukning och med 10 procent av beskattningsvärdet i fråga om industriell förbrukning, som överstiger 40 000 kilowattimmar per driftställe och år. Beskattningen avser inte endast distribuerad kraft utan även s. k. egenproducerad elektrisk kraft. Dessa bestämmelser har visat sig medföra sådana olägenheter för den mindre industrien att en ändring är motiverad.

Vad först beträffar den egenproducerade kraften bör uppmärksammas att den svenska trä- och sågverksindustrien ofta har egenproduktion av elektrisk kraft. Därvid tillvaratas sågavfall, såsom bark, spån m. m. Från nationalekonomisk synpunkt måste det anses riktigt att så sker, och energibeskattningen kan redan av det skälet ifrågasättas. Motiveringen för energibeskattningen är att skapa resurser för utbyggnad av landets kraftresurser. Detta utgör ett skäl att undanta egenproduktion av nämnt slag från beskattningen, emedan de nuvarande kraftresurserna inte utnyttjas av dem som har dylik egenproduktion.

Ett måhända ännu starkare skäl utgörs av omständigheten att vedbränslen, som är den primära energikällan vid denna egenproduktion, inte omfattas av energibeskattningen. Om det vid en trä- eller sågverksindustri produceras egen energi genom ångmaskin, eldad med nämnda avfallsprodukter, och överföringen till företagets maskiner sker mekaniskt, t. ex. genom lindrift, utgår följaktligen inte energiskatt. Om ångmaskinen däremot driver en generator som alstrar elektrisk ström, vilken överföres till företagets maskiner, skall energiskatt utgå. Av det sagda framgår att sättet för överföringen av egenproducerad energi blir avgörande för huruvida energiskatt skall utgå. Detta synes oriktigt, då den primära energikällan i båda fallen är vedbränsle, som inte är föremål för energibeskattnings. Vi förordar därför att energiskatteförordningen ändras så att egenproducerad elektrisk kraft inte beskattas, om kraften alstras genom förbränning av vedbränsle.

Vad energibeskattningen av industriellt förbrukad elektrisk kraft beträffar, bör den gällande gränsen 40 000 kilowattimmar årlig förbrukning höjas. Till följd av taxesättning m. m. har nämligen energibeskattningen relativt sett blivit tyngre för de mindre företagen. Beskattningsvärdet utgörs nämligen av samtliga

debiterade avgifter, således även de fasta avgifterna, som för mindre företag utgör en större andel av kraftkostnaderna än för större företag. Särskilt bör uppmärksammas att många mindre företag inte utnyttjar alla befintliga elektriska motorer och maskiner på samma gång, utan vissa av dem endast tidvis. Fast avgift måste emellertid enligt de taxebestämmelser som tillämpas erläggas för samtliga maskiner. För sådana mindre företag blir inte endast den egentliga kraftkostnaden utan också energiskatten särskilt oförmånlig.

En för de mindre företagen mera rättvis ordning skulle erhållas, om den nämnda gränsen för industriell förbrukning höjdes. Ett större antal av de mindre företagen skulle då debiteras energiskatt efter den lägre skattesatsen 7 procent, vilket skulle utgöra en kompensation för ovannämnda olägenheter. Vi förordar därför att gränsen för industriell förbrukning höjs från nuvarande 40 000 kilowattimmar per år till 100 000 kilowattimmar per år.

Med hänvisning till ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring i energiskatteförordningen att

I egenproducerad kraft, som alstras genom förbränning av vedbränsle, ej blir föremål för beskattning,

II skatt för industriell förbrukning skall erläggas endast om den årliga förbrukningen överstiger 100 000 kilowattimmar per driftställe, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderligt förslag till författningsändring.

Stockholm den 25 januari 1961

T. V. Mattsson

Harald Pettersson

Bertil Jonasson

Anton Larsson